

PIŤ ČERVENÉ MA NAUČIL WINNETOU

U Juraja Kukuru je väčšina zaužívaného naopak. Rebel, voľnomyšlienkar, úzusom sa nepodriaďujúci človek vie mnohých iritovať. Škandál "vyrobil" už vtedy, keď sa ako Chlest'akov na doskách SND vyzliekol v Revízorovi donaha. Zloduch Kukura a pri ňom Pierre Brice, slávny náčelník Winnetou. Podľa neho sú to krásne spomienky. "Z alkoholu pijem len červené víno, a to ma naučil on. Stvrdom som v nemom úžase, keď pri nakrúcaní v horúčave vypil liter a potom ako keby nič vyskočil na koňa a odeváľal." Kukura herec, riaditeľ, občas spevák aj bubeník skupiny Hex. S predsedom Ľudovej únie bratrancom Vojtechom Tkáčom, alias Bebom, sa príliš nestýka, ale inak si rozumejú.

Reagujete ešte na oslovenie Kuky?

Áno, odkiaľ viete, že ma tak volajú? Neviem, čo používajú ľudia, ktorí na mňa nadávajú (smiech), ale keď mám dobrú náladu, tak sa titulujem aj Kukurica. Inak manželka ma volá praobyčajne Ďuro, krstným menom ma oslovuje aj syn. Nikdy ma nevolal otec. Akurát keď žartujeme, ja ho volám synáčik a on mňa tato.

Je to dosť netradičné...

Tak som to chcel, nepáči sa mi typický otcovsko-synovský vzťah zaváňajúci určitou autoritou. Aj v pripravovanej ďalšej časti Detskej univerzity chceme mať tému Prečo si dospeli môžu dovoliť viac ako deti...

Keď už sme pri výchove - máte nejaké zásady?

Najhoršie podľa mňa je, keď rodič ohýba dieťa na vlastný obraz. Ježišmária, veď možno 70 percent mojich rozhodnutí je nesprávnych! Akým právom by som ja teda mohol zakazovať, prikazovať, dirigovať. Snažil som sa naučiť môjho syna akurát zásadné veci - vstať, keď žena príde k stolu, pustiť ju prvú do dverí atď'... Navyše - spoznával aj moje chyby. Keď sme sa doma pohádali, nezavrel som dvere. Netváril som sa, že život je beproblémový. Dnes je to inteligentný mladý 26-ročný človek. Skončil univerzitu v Oxforde, robí si doktorát a prednáša v San Franciscu.

S manželkou Táňou, s ktorou žijete vyše 25 rokov, ste si už potykali?

Nie, a tak to aj zostane, tak nám to vyhovuje. Pre nás je neprirodzené si tykať. Keď sme sa začali stretávať, nechceli sme, aby okolie o tom vedelo. Aby sme sa nepomýlili, vykali sme si, aj keď sme boli sami. Trvalo to tak dlho, až sme pri tom zostali. Vykáme si, aj keď sme sami, aj v intímnych situáciách. Nesmejte sa, je to tak. Iba keď chcem žartovať, poviem manželke - pod' sem!

Ako sa s ňou zdravíte? Ahoj!?

Nie, poviem jej - ako dobre vyzeráte, alebo - konečne ste už tu...

Mnohým vŕta v hlave, prečo v zahraničí úspešný herec zoberie flek riaditeľa divadla Aréna, navyše za plat 29-tisíc korún mesačne hrubého?!

Dostal som ponuku, ktorú som považoval za zaujímavú, zodpovedajúcu môjmu veku, skúsenostiam. Keby prišla odkiaľkoľvek, zobral by som ju. Radšej som riaditeľom v divadle, ako by som mal robiť dabing. Tu som viac platný. A plat? Podľa vás je to málo? Alebo veľa?

Určite málo...

(S potmehúdskym pohľadom) Vážne? Takto som do toho nevstupoval. Ale - je to pre mňa drahé hobby. Byť v Hamburgu stále mám. Keď ideme s manželkou tam aj spať lietadlom, tak mi z platu nič nezostane... Nestážujem sa však.

Súdny spor o vašu drevenicu v Liptovskom Jáne, ktorú vám zhabali komunisti, keď ste v polovici osemdesiatych rokov zostali v Nemecku, sa už skončil?

Ale kdeže! Vlečie sa. Bol to spadnutý drevený dom, naplnený výkalmi dedinského býka, ktorý som vlastnými rukami prestaval na chalupu. Znamenala pre mňa veľa, je to určité puto. Vrátili mi ju, a keď som zaplatil súdne trovy a 40-tisíc korún za prístavbu, ktorú urobil ktosi iný, tak mi ju opäť vzali. Patrí urbariátu. Dokonca ju prenajímajú!

Okrem majetkov vám vzali povest', keď sa kdesi objavil Kukura s holým zadkom, urobili z neho pornoherca. Odobrali vám aj titul zaslúžilý umelec.

Bol som najmladší zaslúžilý umelec, ale najkratší čas. Pre niektorých som možno vyzeral ako hrdina, no tam vonku to nie je med lízať. Každý inteligentný človek vie, že väčšina z týchto ľudí najviac túži byť v rodnom kraji, medzi svojimi blízkymi, hovoriť materskou rečou. Nie sú to frázy, tým sa vyhýbam.

Ešte stále si myslíte, že celý život robíte niečo, čo neviete?

Je pravda - vždy robím niečo, čo neviem. Nie som typ herca, zakladajúci si na tom, čo vie. Ja si zakladám skôr na svojich neistotách. Neviem spievať, a spievam, tie pesničky prežili desiatky rokov. Svetoznámy spevák a básnik Leonard Cohen, o ktorom nikto nevie, kde žije a ako sa ku mnou naspievanej pesničke Jsem tvůj muž dostal, mi vtedy napísal ďakovný list, že to bola fantastická interpretácia a konečne počul svoje pesničky tak, ako si ich celý život predstavoval. Zložil mi obrovskú poklonu. Neviem, či túto moju satisfakciu vedel niekto vôbec doceniť. To je podobné, ako by ste naspievali pieseň Yesterday od Beatles a poklonu by zložil Paul McCartney. Na moju adresu bolo dosť negatívnych kritik - za Mária kúzelníka, za Revízora . Potom prišiel Peter Zadek - uznávaný režisér, a vybral si ma...

Boli a ste všetkým možným - herec, spevák, riaditeľ, bubeník skupiny Hex. Čo účinkovanie v reklame?

Som veľmi drahý (smiech). Ja veľmi rád urobím reklamu, ale musím sa s ňou identifikovať, musím za tým produktom stáť. Automobilka Škoda mi dala sponzorský dar - Škodu Superb. S tou výbavou, ktorú mám, je úžasná, a nehovorím to kvôli tomu, aby som jej robil reklamu! A vôbec - ten, čo robil reklamu Marlboro, zomrel na rakovinu...

A politika? Predseda Ľudovej únie Vojtech Tkáč je váš bratranec. Stretávajú sa?

Aha, Bebo. Nejako zvlášť sa nestýkame. To však neznamená, že sa od neho dištancujem, máme dobré vzťahy. Kým bol pri politickej moci, aj teraz, hoci jej má menej. Inak o politiku sa zaujímam, každý umelec by mal byť politicky silne citiaci človek. Aby mal názor. Ale nie je dobré, aby sa vyjadroval ku všetkému.

Režisér Miloš Pietor bol vašim tátorom, druhým otcom. Spomeniete si ešte na neho?

Určite, a dosť často. Aj dnes si uvedomujem, čo všetko pre mňa urobil, koľko ľudskej odvahy bolo treba na to, aby ma obsadzoval. Nikdy nezabudnem na historku, keď som v roku 1990 po viacerých rokoch prvý raz prišiel na Slovensko, pretože môj otec bol po infarkte. Mnohí si to predtým nepriali, aby som sa neplietol do revolúcie... Nečakane som u neho zaklopal na dvere. Otvoril, pozrel sa na mňa a povedal: Ach, to si ty Ďuro, pod' ďalej, kde sme to prestali? Pričinil sa o škandál, keď som sa ako prvý herec v Slovenskom národnom divadle vyzliekol v Revízorovi na javisku do naha. Chlešťakovov striptíz sme vymysleli spolu...

Stretli ste sa s mnohými slávnymi ľuďmi...

...a tí sú najtichší, najskromnejší. Zbytočne na seba neupozorňujú.

A čo Pierre Brice, predstaviteľ slávneho náčelníka Winnetoua?

Hral som v dvojdielnom Winnetuovi diabla, zloducha. Podarilo sa mi stretnúť so živou legendou, ktorú som kedysi obdivoval vo filmoch. Aj tak bežne rozpráva: Ja, Winnetou (smiech). Pierre Brice je za tým, že pijem len červené víno. Aj ma upozornil: najviac peňazí sa dá minúť práve naň, cigary a na ženy.

Ako ste sa dostali k tomuto filmu?

Ako ku každému. Mám agentúru, nechodím na castings. Už, chvalabohu, nemusím. Samozrejme, keby som išiel do Ameriky... Jeden z najkrajších castingov v mojom živote bol, keď prišli Angličania, ktorí v Pakistane nakrúcali päťdielny film Traffic. Ten potom v roku 1989 v New Yorku vyhral cenu Emy ako najlepší televízny film. Po nočnom nakrúcaní som zaspal v hoteli a zobudil sa na to, ako beží kamera. Akurát som povedal My name is George Kukura, I am an actor... Odišiel som preč s tým, že som urobil strašný príser. O pol hodiny mi volali, že rolu mám...

Nakrúcali ste v Pakistane...

Zobral som si tam väčšie množstvo piva, až tam som sa dozvedel, že koho prichytia s pohárom, tak ho zbičujú. Potom som u starostu požiadal o povolenie piť alkohol, takže som na to mal aj papier. Keď som chcel pivo, do veľkej knihy si zapísali moje meno, číslo pasu, povolenia a dokonca aj číslo piva!

Blízki a príjemní ľudia nečakane odchádzajú, takto odišla aj vaša viacročná životná partnerka Zora Kolínska...

Intenzívne som to prežíval. Je smutné, že odchádzajú fakt zväčša najbližší. Alebo si to iba viac uvedomujeme? Hm. Burina zostáva. Nič proti nej, ale mali by zostať aj kvety. Zorka ma veľa naučila, som jeden z tých prípadov, ktoré „urobili“ ženy. Za mojimi aktivitami stojí moja manželka, je zázrak. Pomáha mi aj v divadle. Organizuje, vymýšľa. Ja som dosť chaotický.

Ste bohatý?

Nie, som iba relatívne zabezpečený. A netúžim po tom, mať čoraz viac. Je pravda - mám rád luxusné veci, a niečo si doprajem. Ale nie som boháč.

Na čo ste zaťažený?

Mám rád pekné obrazy. S radosťou dávam mojej žene darčeky. Nie na sviatky, ale v normálne všedné dni.

Posunula vás rola riaditeľa divadla Aréna trochu ďalej?

Moja najväčšia rola, ktorú hrám v živote, je Juraj Kukura. Aréna predstavuje pre mňa zaujímavú skúsenosť. Nikdy som nič také nerobil. Je to vzrušujúce nielen pre mňa, ale aj pre mojich prajníkov, no predovšetkým pre neprajníkov.

Boli také reakcie?

Určite sa to každému nepáči. Aréna tu bola, fungovala, rozbiehame rôzne aktivity. Teraz si viacerí povedia - ježišmaria, je tam Kukura, a má krásne divadlo, veď som to mohol robiť ja. Mohol. V rozhodujúcich okamihoch v divadle však nepoznám priateľov a nepriateľov. V

Aréne môže robiť každý. Mišovi Dočolomanskému som ako prvému zavolať, keď som sa rozhodol, že sa tu budú čítať rozprávky. Napriek tomu, ako sa o mne vyjadroval.

Aréna evokuje názvom bojisko. Je to určitá paralela?

Určite áno. Bratislava je síce hlavné mesto, ale nespráva sa tak. Kultúrny život tomu nezodpovedá. Ten musí byť prítomný celý rok. Divadlo Aréna inak rozmýšľa. A stačí, keď ste iný, už je problém... Nie som zaradený v jednom šiku, v dave. Napríklad nie som priateľom referenda.

Toto divadlo pod vašim vedením pôsobí rok. Dá sa hodnotiť?

Skôr tak o päť rokov. Výsledky sa nedostavia hneď, aj futbalový klub musí najprv nakúpiť hráčov... A tí musia zapadnúť. Robíme niečo úplne iné, divadlo sa profesionalizovalo, budova je konečne skolaudovaná. Keď niečo zhorí, tak ma nezavrú... V rámci Európskych dní sme robili Židovskú noc, a prídu ďalšie noci. Pripravujeme rakúsku, chceli by sme českú, rómsku, ružovú... Len je to drahý špás. Sú tu koncerty, svetový festival pohybového divadla, máme vlastnú produkciu. Mnohí si neuvedomujú, že všetci dobrí režiséri a herci sú "vypredaní" na dva roky. Teraz uzatváram zmluvy, ktoré sa zrealizujú o dva roky.

Pritiahli ste Jána Ďurovčika s novou šou GASP. Aký máte vzťah k hudobno-tanečným predstaveniam?

Veľmi dobrý. Ďurovčík je absolútny profesionál. Naše divadlo má rada Lucka Bilá, uvádzame ju v titulnej úlohe muzikálu Johanka z Arku. Chytil sa klasický Hamlet. Fantastická hra je V hodine rysa, pripravujeme premiéru na 23. a 24. októbra, už teraz je obrovský záujem.

Čo presvedčilo zahraničný umelecký svet o vašich kvalitách?

Začiatky boli ľudsky ťažké, ale mal som šťastie, že som začal úplne hore. Ak niečo presvedčilo niekoho o mojich kvalitách tak to, že so mnou spolupracovali ľudia, ktorí boli zárukou kvality. Teraz mám veľmi dobrý rok, veľa nakrúcam, dostal som ďalší scenár.

Uvidíme vás hrať v niečom novom na Slovensku?

Nechcel som už, nemyslím si, že som tu na to. Ale zaujala ma hra Koza alebo Kto je Silvia najlepšia hra roku 2002 v Amerike od Edwarda Albeeho. Hlavnú úlohu som ponúkol viacerým dobrým hercom a - odmietli ju! Je to hra o tom, ako sa muž v mojom veku, ktorý má spoločenské postavenie, zaľúbi do kozy... Mnohí herci sú ochotní hrať vrahov, úchylákov, ale nechcú sa zamilovať do kozy. Tak mi to prischlo... Čo už. No bude tam vynikajúce obsadenie, aj moja maličkosť.

EVA LAUKOVÁ